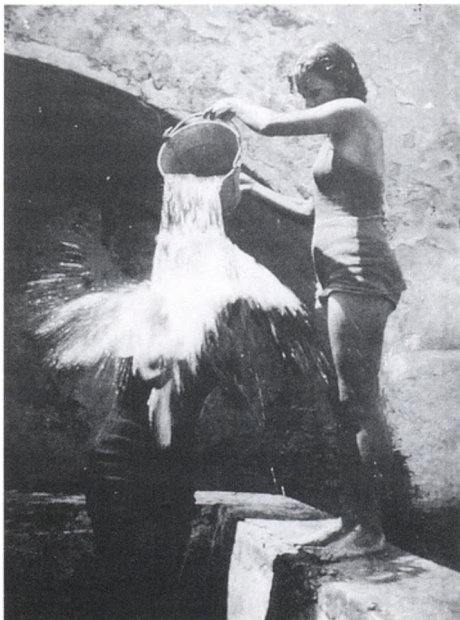

Ses noies del S.E.U.

Unes senyores, quatre, han enviat a la redacció d'Es Pedrís Llarg una carta dient-nos que són seguidores d'aquesta revista begurenca, i que tot el que sigui de Begur els interessa molt. Per allà els anys quaranta i cinquanta vingueren a fer la prestació social al Sindicat Estudiantil Universitari, S.E.U., que com molts begurencs saben sojornaven al Convent de Santa Reparada de Begur fent quatre torns de vint dies entre juny i setembre, amb un nombre d'assistents d'un 150 noies per torn aproximadament. El comerç i l'ambient del poble van trobar a faltar molt aquelles noies quan varen deixar de venir. Tots els begurencs en guarden un bon record, i es veu que moltes d'elles també, perquè al cap de tants anys encara recorden amb nostàlgia les estades a Begur i ens envien unes vivències passades aquí i ens diuen que els faria molta il·lusió que les publicuéssim a la nostra revista quan tinguem un espai per fer-ho. Amb ganes de complaure aquest desig, les hem inclòs en aquest número. El present article complementa, d'es d'una òptica molt diferent, el signat, a la pàgina anterior, per Josefina Suñé.

La vida a l'"Albergue Matías Montero" del S.E.U., instal·lat al Convent, va transcórrer sempre amb activitat, amb horaris força estrictes. Les components no tenien temps d'avorrir-se. Tenien totes les hores del dia ocupades i recorden inesborrables

anècdotes que les ajudaren a fer feliços aquells dies plens d'alegria i grans records. Aquí en tenim una petita mostra.

A l'"Albergue", les dutxes no anaven gaire bé i moltes de les noies preferien la dutxada a galledes i anaven al safareig que hi ha prop de la font. L'aigua era gelada, es posaven en filera a la tornada de la platja i suportaven la impressió d'un parell de cubells, que els tirava a sobre una companya situada a l'alçada de la paret del dipòsit i de sobte desapareixia la calor i el cansament de la forta pujada de Sa Riera a l'hora del sol.

El que sentim no és nostàlgia de la joventut passada, sinó enyorament de la convivència dels nostres anys universitaris, de l'alegria entre les blanques parets del Convent, de les sardanes a la plaça de Begur o a Sa Riera a prop de la mar algunes tardes festives, dels nostres cants amb totes les llengües

En Joan Garsa.

d'Espanya i dels balls populars, de les nostres alegres pujades i baixades de la platja o del poble, veure l'"albergue", la mar, el Castell, de les nostres oracions a la Capella, sota la mirada protectora de la Verge presidint l'altar. És també nostàlgia dels nostres amics del poble de Begur o de Sa Riera, molts d'ells ja ens han deixat. Però els tenim en el nostre record.

És l'enyorança de les nostres veus entonant la bonica cançó del mariner cantada al capvespre, contemplant la mar i veient aparèixer els estels en el cel net, la remor dels pins i el comiat dels ocells. Aquesta formosa cançó que coneixen tants i tants joves que varen servir a la marina, sembla escrita per a aquest meravellós racó dels nostres records, entre mar i muntanya, entre cel i terra:

"Tú que dispones de viento y mar
y haces la calma y la tempestad,
¡Ten de nosotros, Señor, piedad,
piedad, Señor, Señor, piedad!"

Com voleu que no enyorem tanta bellesa? Dit amb una paraula, és

nostàlgia de Begur, de Sa Riera, del Convent, de la seva gent, de la mar, del seu paisatge i del seu cel.

En un dels torns, varen arribar a l'"Albergue" un grupet d'estiuejants alemanyes, molt rosses i molt blanques. Degueren sentir-se acomplexades quan varen veure totes les noies del país tan torrades de pell. Els va semblar que elles també podrien bronzear-se. La "Jefe", que coneixia una mica l'alemany, les va advertir: "El sol no respectarà les vostres pells tan sensibles".

No varen tenir en compte les advertències i anaren a Sa Riera amb afany de mar i de sol i allà varen passar tot el matí gaudint de l'aigua transparent i fresca, de la sorra... i també del sol. Aquest es va venjar del seu atreviment. Ja ho crec que es va venjar! Que ho preguntin a la Plana Major de l'"Albergue", que es varen passar la nit passant-los compreses de vinagre i aigua fresca a l'espatlla, braços, cames, etc.

Recordem totes amb estimació en Joan Carreras "en Joan Garsa". Va ser tota una institució per a Begur i per a l'"Albergue". Era carinyós, educat i respectuós. No molestava ningú i estimava totes les noies del S.E.U.

Un matí, una de les administradores del S.E.U., que era molt volguda a Begur per la seva simpatia i pels anys que feia que hi venia, havia de baixar al Convent amb una maleta molt carregada. Pensava donar-la a en Pepe "Angelet" perquè la baixés amb el carro, però ja no ho faria fins l'endemà. En veure en Joan "Garsa", li va demanar si la podia ajudar... "i tant que sí!" –li contestà. Va carregar amb la maleta i amb l'administradora al seu costat anaren baixant cap al Convent, i allà li preguntà: "Quants anys tens, Joan?" Vint-i-tres –li contestà ell, "Per què m'ho preguntes?" Ella digué: "Perquè pensava donar-te una pesseta per cada any que tinguis. Ràpidament en Joan rectificà: "Oh! En tinc trenta-tres". Un beneït de Déu amb molta picardia.